

et festo, ac cultui secundum illam exhibito in Ecclesia Romana post ipsius cultus institutionem numquam immutato Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum exemplo favere, necnon tueri pietatem, et devotionem hanc colendi, et celebrandi Beatissimam Virginem, præveniente scilicet Spiritus Sancti gratia a peccato originali præservatam, cupientesque in Christi grege unitatem spiritus in vinculo pacis, sedatis offensionibus, et jurgiis, amotisque scandalis conservare: ad præfatorum Episcoporum cum Ecclesiarum suarum Capitulis, ac Philippi Regis, ejusque Regnorum oblatam Nobis instantiam, ac preces, Constitutiones, et Decreta a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, et præcipue a Sixto IV. Paulo V. et Gregorio XV. edita in favorem sententiæ asserentis animam Beatæ Mariæ Virginis in sui creatione, et in corpus infusione Spiritus Sancti gratia donatam, et a peccato originali præservatam fuisse, necnon et in favorem festi, et cultus Conceptioni ejusdem Virginis Deiparæ secundum piam istam sententiam, ut præfertur, exhibiti, innovamus, et sub censuris, et pœnis in eisdem Constitutionibus contentis observari mandamus.

§ 5. Et insuper omnes, et singulos, qui præfatas Constitutiones, seu Decreta ita pergent interpretari, ut favorem per illas dictæ sententiæ, et festo, seu cultui secundum illam exhibitum frustrentur, vel qui hanc eandem sententiam, festum, seu cultum in disputationem revocare, aut contra ea quoquo modo directe, vel indirecte, aut quovis prætextu, etiam definibilitatis ejus examinandæ, sive Sacram Scripturam, aut Sanctos Patres, sive Doctores glossandi, vel interpretandi, denique alio quovis prætextu, seu occasione, scripto, seu voce loqui, concionari, tractare, disputare, contra ea quicquam determinando, aut asserendo, vel argumenta contra ea afferendo, et insoluta relinquendo, aut alio quovis inexcogitabili modo disserendo, ausi fuerint, præter pœnas et censuras in Constitutionibus Sixti IV. contentas, quibus illos subiacere volumus, et per præsentis subjicimus, etiam concionandi, publice legendi, seu docendi, et interpretandi facultate, ac voce activa, et passiva in quibuscumque electionibus eo ipso absque alia declaratione privatos esse volumus, necnon ad concionandum, publice legendum, docendum, et interpretandum perpetuæ inhabilitatis pœnas ipso facto incurrere absque alia declaratione; a quibus pœnis non nisi a Nobis ipsis, vel a Successoribus nostris Romanis Pontificibus absolvi, aut super iis dispensari possint: necnon eosdem aliis pœnis nostro, et eorumdem Romanorum Pontificum Successorum nostrorum arbitrio infligendis pariter subiacere volumus, prout subjicimus per præsentis, innovantes Pauli V. et Gregorii XV. superius memoratas Constitutiones, sive Decreta.

§ 6. Ac libros, in quibus præfata sententia, festum, seu cultus secundum illam in dubium revocatur, aut contra ea quomodocumque, ut supra, aliquid scribitur, aut

legitur, seu loquutiones, conciones, tractatus, et disputationes contra eadem continentur, post Pauli V. supra laudatum Decretum edita, aut in posterum quomodolibet edenda, prohibemus sub pœnis, et censuris in Indice librorum prohibitorum contentis, et ipso facto absque alia declaratione pro expresse prohibitis haberi volumus, et mandamus. Vetamus autem Sixti IV. Constitutionibus inhærentes, quempiam asserere, quod propter hoc contrariam opinionem tenentes, videlicet gloriosam Virginem Mariam cum originali peccato fuisse conceptam, hæresis crimen, aut mortale peccatum incurrant; cum a Romana Ecclesia, et ab Apostolica Sede nondum fuerit hoc decisum, prout Nos nunc minime decidere volumus, aut intendimus: quin potius contrariam illam opinionem hæresis, aut peccati mortalis, aut impietatis damnare audentes, præter pœnas, quibus eos subiecit Sixtus IV. aliique Prædecessores nostri Romani Pontifices, gravioribus aliis pœnis subjicimus, quas in contrafacientibus huic nostræ Constitutioni superius infiximus.

§ 7. Volentes quod contra hujus nostræ Constitutionis transgressores, etiam regulares cujusvis Ordinis, et Instituti, etiam Societatis Jesu, et quomodolibet exemptos, et alias quascumque Ecclesiasticas, et sæculares personas cujuscumque status, gradus, ordinis, aut dignitatis, tam Ecclesiasticæ quam sæcularis, ut præfertur, tam Episcopi et Prælati, Superiores, aliique locorum Ordinarii, quam hæreticæ pravitate ubique locorum deputati Inquisitores procedant, et inquirent, atque in eos stricte animadvertant: Nos enim iis, et eorum cuilibet contra eosdem transgressores procedendi, et inquirendi, ac pœnis coercendi, et puniendi liberam facultatem, et auctoritatem iisdem auctoritate, et tenore tribuimus, et impertimus, eosque, ut præfertur, procedere, inquirere, et punire districte præcipimus, et mandamus.

§ 8. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus, ac quibusvis indultis, et Litteris Apostolicis quibusvis personis quantumcumque qualificatis, et in quacumque, etiam Cardinalatus, Patriarchali, Archiepiscopali, Episcopali, et quavis alia dignitate, et honore constitutis; etiam quod contra eos procedi, interdici, suspendi, vel excommunicari nequeant, quomodolibet concessis. Quibus omnibus, et eorum singulis etiamsi pro sufficienti illorum derogatione de eis, ipsorumque totis tenoribus, specialis, specifica, individua, expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per generales, etiam idem importantes clausulas mentio habenda, aut alia exquisita forma observanda foret, tenores hujusmodi ac si de verbo ad verbum inserti forent, præsentibus pro sufficienter expressis, et insertis habentes, harum serie specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§ 9. Ut autem hæc nostra Constitutio, et præmissa omnia ad eorum omnium, quorum interest, notitiam congruentius pervenire possint, in virtute sanctæ obedientiæ, et sub

pœna privationis ab ingressu Ecclesiæ eo ipso incurrenda præcipimus, et mandamus omnibus, et singulis locorum Ordinariis, ac eorumdem Vicariis, Suffraganeis, et Officialibus quibuscumque, et aliis singulis, ad quos quomodolibet spectat, et pertinet, quatenus hujusmodi nostram Constitutionem singulis suæ Diocesis, vel districtus prædicatoribus, et aliis, quibus expedire judicaverint, opportune insinuent, et publicent, ac insinuari, et publicari faciant, ne quis in posterum quoquo modo ignorantiam de præmissis possit prætere, aut se contra præmissa valeat excusare.

§ 10. Volumus, et similiter eadem auctoritate decernimus, et mandamus, quod præsentis literæ per aliquos ex nostris Cursoribus in Basilicam S. Johannis Lateranensis, ac Principis Apostolorum, et Cancellariæ Apostolicæ valvis, ac in acie Campi Floræ de Urbe de more publicentur, et affigantur; quæ affixio, et publicatio ita omnes, et singulos, ad quos spectat, afficiat, et ardeat, ac si illis personaliter intimatæ fuissent; et quod illarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii subscriptis, et sigillo alicujus personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus literis adhiberetur, si ostensæ, vel exhibitæ forent.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoris, sub Annulo Piscatoris, die 8. Decembris 1661. Pontificatus nostri Anno Septimo.

Hæc Constitutione, ut facile quisque colligit, præter cætera Alexander sub eisdem censuris et pœnis renovat Decreta Prædecessorum suorum, alias addendo pœnas; privat enim facultate concionandi; voce activa et passiva, qui in dubium revocaret, aut alio sensu interpretaretur sive voce, sive scriptis (qui libri declarantur prohibiti) favorem Piæ Sententiæ, ejusque cultui concessum, asserendo aliquid contra ipsam, vel afferendo argumenta, quæ insoluta relinquuntur. Ex his et superius allatis a n. 19. inferitur, quod pœnas incurrat, I. Qui diceret posse defendi sententiam Immaculatæ Conceptioni oppositam, aut qui adduceret illius rationes, modo id non ageret, nisi ut eas impugnet. II. Qui asserit Festum Conceptionis celebrari, ex eo quod B. Virgo in utero Matris fuerit sanctificata, dum id aperte Piæ sententiæ opponitur. III. Qui transcribit oppositam sententiam, adeo ut videretur eam amplecti. IV. Transgressores ipso facto sunt a Divinis suspensi, et probabilibus, ut tenet D. Ligorius cum Bonacina, lib. 7. Theol. Moral. n. 245. et seqq. etiam incurrunt inhabilitatem ad officia; sed quoad privationem vocis, Dignitatum, etc., requiritur sententia. V. Præfata pœna incurruntur tam ab Ecclesiasticis personis quam a Laicis. VI. Ab ipsis pœnis solus Pontifex absolvere potest, aut Episcopus, si peccatum sit occultum: quoad fautores autem Piæ sententiæ his vetitum est sub pœna excommunicationis asserere, hoc esse dogma irrefragabile fidei, oppositam aliqua censura notando. D. Ligorius insuper l. c. n. 249. defendit sententiam quod liceat

effundere vitam pro defensione Immaculatæ Conceptionis, cum talis cultus erga Mariam sit actus Religionis.

(25. Sæculo XVIII. Clemens Papa XI. pro festo Conceptionis Constitutionem edidit anno 1708. qua omnibus Christi fidelibus illud de præcepto servandum, Auctoritate Apostolica præscripsit, vestigiis inhærendo Antecessorum suorum Pii V. Clementis VIII. Gregorii XV. Innocentii X. Clementis IX. Innocentii XI. Innocentii XII. qui plurimum Conceptionis cultum auxerunt tribuendo illius Festo octavam, et elevando ritum ad gradum duplicis majoris et secundæ classis, et alia privilegia eidem tribuendo. Idem præstitit Innocentius XIII. et Benedictus XIII. Denique Benedictus XIV. Decreto edito anno 1742. Cappellam Pontificiam singulis quibusque annis in Liberiana Basilica haberi voluit in honorem Immaculatæ Virginis, die VIII. Decembris ejusdem Conceptioni Sacro. Quo die voluit illud intimari omnibus et singulis Eminentissimis et Reverendissimis DD. Cardinalibus, qui præfata Cappellæ interesse deberent cum Vestibus et Cappis Rubris, et eo etiam colore per enuntiatum diem uti. Intimari pariter Governatori Urbis, Vicecamerario, Principi Solii, Conservatoribus, Oratoribus Civitatum subditarum, Magistro Sacri Hospitii, ac Decanis omnibus Collegiorum, cæterisque omnibus intimari solitis. Pius VI. et Pius VII. Indulgentias elargiti sunt Antiphonas vel Jaculatorias preces recitantibus. (26. Demum felicis recordationis Gregorius XVI. Galliæ, Americæ, Angliæ, Germaniæ, et Italiæ Ecclesiis concessit, ut in festo Conceptionis in Præfatione apponerentur ea verba: *Et te in Immaculata Conceptione*: Et Benedictinæ familiæ, ut Lauretanis Litanis adderent in fine: *Regina sine labe Originali Concepta. Ora pro nobis*. Uti jam pridem pro Regnis Hispaniarum et Dominiis, in quibus B. V. M. sub Immaculatæ Conceptionis mysterio, uti patrona principalis colitur, Clemens XIII. concesserat addi post versiculum *Mater Intemerata*, alterum *Mater Immaculata*. S. R. C. 12. Septemb. 1767.

(27. Superest ut post Scripturarum, Patrum, et Pontificum Testimonia, Academiis commemoremus tam de Immaculata Conceptione optime meritas. Percelebris est Academia et Sacra Facultas Parisiensis; ipsa enim declaravit sententiam suam esse B. Virginem sine macula fuisse conceptam, et eum qui ad Doctoris gradum proveheretur, juramento obstrinxit, ut illam sententiam propugnaret. Formula statuti anni 1497, est tenoris sequentis: « Universi tertio congregati post multam, gravem, et maturam deliberationem, in ejus piissimæ doctrinæ, quæ benedictissimam Dei matrem ab originali peccato, Dei singulari dono, fuisse præservatam affirmat, quamque jam pridem veram credidimus et credimus, defensionem et propugnationem speciali Sacramento conjuravimus, nosque devovimus; statuentes ut nemo deinceps sacro huic nostro collegio adscribatur, nisi se hujus religiosæ doctrinæ

næ assertorem, strenuumque propugnato-rem semper pro viribus futurum simili juramento profiteatur. Quod si quis ex nostris, quod absit, ad hostes Virginis transfuga, contrariæ assertionis, quam falsam, impiam et erroneam judicamus, spreta non nostra tantum, sed Synodi et Ecclesiæ, quæ procul dubio summa est, auctoritate, patrocinium quacumque ratione suscipere ausus fuerit, hunc honoribus nostris omnibus privatum atque exauctoratum a nobis, et a consortio nostro, velut ethnicum et publicanum procul abjiciendum decernimus.»

(28. Pari laude ac summo zelo pro veritate Immaculatæ Conceptionis decertarunt Academia Coloniensis, Moguntina, Complutensis, Toletana, Tarraconensis, Hispanensis. Ordines pariter Religiosi (quamvis non omnes) summam adepti sunt laudem, et præ cæteris Fratres Ordinis S. Francisci.

(29. De Festo Conceptionis ejusque antiquitate aliquid innuere visum est. In Græca Ecclesia Sæculo VII. quo floruit S. Andreas Cretensis, hoc Festum celebratum fuisse constat ex Canone pro Ecclesiasticis Officiis ejusdem Sancti, sub hoc titulo: *Die nona Decembris Conceptio Sanctæ ac Dei Avia, Annæ.* Conceptio videlicet activa S. Annæ, ut patet ex his verbis: «Tuam hodie, Religiosa Anna, celebramus Conceptionem, quod absoluta sterilitatis vinculis eam utero conceperis, quæ eum potuit capere, qui nusquam capi possit.» Cl. vir Edmundus Martene indicat hujusmodi Festum hoc eodem Sæculo in Hispania institutum fuisse, dum ait: «Ejus primam institutionem Hildephonso Toletano Episcopo referendam videri;» porro S. Hildephonsus obiit anno 667. Vid. *Acta Sanctor. sæculi secundi Benedictini.* Sed hæc probabiles sunt conjecturæ, non omnino firmæ. Quidam vero hoc Festum ceptum existimant in Anglia circa finem Sæculi IX. ejusque institutionis auctorem D. Anselmum Archiepiscopum Cantuariensem volunt, qui hac de re Epistolam scripsit *Coepiscopis suis et omnibus B. Mariæ Mystera colentibus, de Conceptione B. Mariæ;* in qua, ut ad hujus Conceptionis Festum recolendum illos induceret, revelationem narrat, quæ hac de re Helsino, sive Elphino Abbati Monasterii Ramesiensis cœlitus facta est. At ea Epistola an Anselmi sit, a multis merito ducitur in controversiam, cum habeat multa, quæ eidem Auctori repugnant. Christian. Lupus ad *Concil. Moguntin. sub Leone IV. tom. 3.* Idem Auctor l. c. ostendit hujusmodi Festivatem ex Anglia in Normanniam fuisse tractatam, inde in Galliam, et ad Ecclesiam Lugdunensem, quod D. Bernardo causa fuit, celeberrimam illam scribendi Epistolam, ex qua de Immaculata Conceptione B. M. V. tota quæstio exorta est. Profecto S. Bernardi ætate, qui anno 1153. obiit, nondum in Romana Ecclesia hoc Conceptionis Festum receptum erat; ille enim Canonicos Lugdunenses acriter reprehendit, quod in suam Ecclesiam Festum induxerint inconsulta Sede Apostolica, quodque Romana Ecclesia non colebat. At in Italia jam

colebatur, et Assemani *Kalendar. tom. 5.* affirmat, Neapolitanos hanc Festivatem celebrare cœpisse, antequam in cæteras Europæ regiones induceretur; quodque in Casinensi Archicœnobio saltem ejusdem commemoratio perageretur sæculo X. pulchre ostendit Federici ex *Kalendario MS. Basilicæ Casinensis*, in opere cui titulus. «*La Immacolata Concezione della B. V. Maria comprovata a' Sentimenti dei Padri.*» Festum hoc, quo anno Romæ ceptum fuerit celebrari, determinare nullo modo possumus, sunt enim qui asserunt ætate S. Bonaventuræ, qui mortuus est anno 1274. ex ipsius 3. *sentent. dist. 3. quest. 1:* at locus ille non de festo, quod Romæ, sed alibi celebrabatur, intelligendum est. Alii autem verius non dubitant Sæculo XIV. celebritatem hanc Romæ fuisse peractam; testatur enim Alvarus Pelagius, qui obiit anno 1340. se in Liberiana Basilica, hujus Festivatis die, concionem habuisse. Quidquid tamen sit de anno, Ecclesiæ Romanæ exemplum secutæ sunt cæteræ fere omnes Ecclesiæ; at in Casinensi Monasterio ejusdem fiebat Officium ante annum 1300. ut patet ex Breviario Monastico MS. ejusdem Ecclesiæ. Federici *loc. cit.* Prima autem Officii forma, qua in celebrando Conceptionis Festo Latina Ecclesia utebatur, fuit illa, quæ Abbati Helsino cœlitus præscripta est, videlicet: «Omne Officium, quod dicitur in ejus Nativitate, dicetur in Conceptione, excepto, quod nomen Nativitatis mutabitur in nomen Conceptionis.» *Epist. Encyclic. D. Anselmi*, ut eadem scilicet mente, qua Sanctam, et Immaculatam Dei Genitricis Nativitatem illa venerabatur, Sanctam et Immaculatam Conceptionem cœret. Hujusmodi Officium ex Anglia in Normanniam, Galliam, Navarram, Belgium, Germaniam, et alias provincias perductum est. Sixtus IV. vero, qui primus Apostolica auctoritate Conceptionis Festum instituit, Constitutione *Cum præcelsa*, huic Festo, ad pietatis augmentum, proprium et peculiare Officium, sicut et Missam assignavit, quibus ubique cultus et protestatio exprimitur Immaculatæ Conceptionis B. M. ejusque præservatio ab Originali Peccato. S. Pius V. autem reformaturus Breviarium Romanum, quo omnes uterentur, justis de causis Officium Conceptionis a Sixto IV. inductum, sicut et pleraque alia diversa Officia Conceptionis suppressit, ac vetustissimum illud Abbatis Helsini Officium resumendum disposuit, ac ab omnibus Ecclesiis recitari voluit.

(30. Ad Immaculatæ denique Conceptionis veritatem adstruendam, præter rationem convenientiæ, ac præcellentiæ, qua decebat Matrem, Filiam et Dei sponsam absque Originali macula concipi, præter consensum Fidelium universalem, et Ecclesiæ cultum, quam maxime facit mira apparitio illa, et propagatio Numismatis, vulgo Conceptionis dicti, cum inscriptione: *Maria absque macula Originali concepta*, anno 1830. Parisiis revelati. Innumera sunt quæ narrantur miracula patrata per intercessionem B. Mariæ

sine macula concepta, uti patet ex libris de Historia hujus Numismatis tractantibus per universum orbem divulgatis. De tota hac quæstione, plura invenies, si lubet, apud

SUMMARIUM.

ARTICULUS I. — *De his quæ concernunt Concilium ut sic, et Concilium Generale.*

1. Concilium unde sit dictum; ad n. 2. — 5. Concilium quod Græci Synodum appellant, quantum ad nostrum propositum, sumitur pro Cœtu, seu Conventu Sacerdotum, maxime Episcoporum pro resolvendis rebus Fidei, seu aliis gravioribus Ecclesiæ negotiis a legitimo Superiore congregatorum. — 4. Concilium sic acceptum est triplex, scilicet Generale, Provinciale, et Episcopale. Et quale sit Concilium Generale. — 5. Quale Concilium Provinciale. — 6. Quale sit Concilium Episcopale, seu Synodus Diocesana. — 7. Concilium Generale absque auctoritate Romani Pontificis celebrari non potest. — 8. Unde Concilium non dicitur, sed Conciliabulum, seu Conventiculum, quod sine auctoritate Romani Pontificis celebratur. — 9. Et hoc adeo verum est, ut etiamsi ab initio Concilium fuerit auctoritate Apostolica congregatum, tamen, si postea per Romanum Pontificem dissolutum, aut alio translatum fuerit, ex eo tempore remaneat Acephalum, et Schismaticum, nec sit amplius Concilium, sed Conciliabulum. — 10. Hinc tanquam Conventicula, et Conciliabula fuerunt semper reprobata Concilia, quæ vel non a Summo Romano Pontifice, vel non ejus auctoritate ab Imperatoribus indicta sunt. — 11. Hoc titulo reprobatum est in Synodo Romana a Gregorio II. Conciliabulum Constantinopolitanum trecentorum Episcoporum congregatum anno 750. eodem Gregorio renitente a Leone Isaurio Imperatore. — 12. Eadem ratione in Concilio Romano a Stephano IV. anno 769. rescissa sunt acta Conciliabuli Constantinopolitani pseudo-septimi universalis a Constantino Copronymo Leonis filio congregati anno 754. — 13. Eadem causa in Concilio Lateranensi V. reprobatum est Conciliabulum Pisanum contra Julium II. Papam indictum anno 1511. — 14. Sic ab Engenio IV. anno 1435. fuerant cassata, irrita et annullata omnia, et singula statuta, et Decreta edita in Concilio Basileensi, postquam ab ipso fuerat ibi dissolutum, et Bononiam, inde Ferrariam, et ultimo Florentiam translatum. — 15. Affertur, et solvitur instantia; ad n. 16. — 17. Assignatur differentia inter Pontificem, et Imperatorem in convocatione Conciliorum. — 18. Ubi legitur Imperatores, sive etiam Reges Concilia indixisse, debet intelligi, quod ipsi hoc fecerint, vel mandante, vel consulente, vel exhortante ad id Romano Pontifice. — 19. Quod si aliquod ex Conciliis Generalibus reperitur convocatum ab Imperatoribus, et Regibus absque auctoritate, et consilio, et consensu Romani Pontificis, numquam poterit Œcumenicum appellari, donec ipse Romanus Pontifex ratam ex suo beneplacito, et assensu haberet illius convocationem. — 20. Et dato quod aliqua Concilia fuerint ab Imperatoribus et Regibus coacta, Romano Pontifice contradicente, et numquam assentiente: tunc illa irrita, et nulla fuerunt, immo expresse a Romanis Pontificibus cassata, et annullata. — 21. Conciliorum enim convocatio spectat ad solum Romanum Pontificem, etiamsi de ejus causa agatur. — 22. In casu Schismatis, existentibus pluribus dubiis Pontificibus, possunt Cardinales Concilium convocare, et præcipere ut Pontifices contententes Pontificatu se abdicent. Quod si fecerint, possunt eos sententia lata a Pontificatu dejicere, et alium Pontificem legitimum eligere. — 23. Et de facto ad tollendum Schisma fuit in simili casu convocatum a Cardinalibus anno 1409. Concilium Pisanum, et inibi depositis Gregorio XII.

jam laudatum Eminentissimum Lambruschini, Federici, Herminier, Plazzam, Sfondratum, Lambertinum sive Benedictum XIV. cæterosque quos supra memoravimus.

CONCILIIUM.

et Benedicto XIII. de Papatu contententibus, electus fuit legitimus Pontifex Alexander V. ad n. 24. — 25. Et quamvis non defuerint, qui dubitarent de legitimitate hujus Concilii, tamen conclusum fuit licite, et canonice Concilium in tali casu convocari, et fieri potuisse. — 26. Et legitimitas hujus Concilii, et electionis Alexandri V. aperte comprobatur, ex quo Alexander V. in Catalogo legitimorum Pontificum communiter reponatur. — 27. Ad Concilia Generalia vocandi sunt de Jure solum Episcopi, et Majores Prælati, scilicet Patriarchæ, Primates, et Archiepiscopi. — 28. Ad omnes istos spectare Jure, et officio in Conciliis Generalibus Jus suffragii decisivi, communis Catholicorum sententia est. — 29. Immo eodem suffragii decisivi Jure gaudent etiam Episcopi Titulares; et ideo etiam ipsi sunt de Jure vocandi ad Generalia Concilia. — 30. Ex privilegio autem, et consuetudine vocandi sunt ad Concilia Generalia cum suffragio decisivo Cardinales etiam non Episcopi, Abbates, et Ordinum Regularium Generales. — 31. Ad Concilia Generalia solent vocari etiam aliqui insignes Theologi, et Sacrorum Canonum Doctores, non quidem pro Suffragio decisivo, sed solummodo pro voto consultivo. — 32. Principes etiam ad Concilia Generalia solent invitari, ut per se, vel per suos Oratores intersint, tum, ut Concilium defendant, et scandala, seu novitates Novatorum compescant, tum ut testes, et conscii Decretorum Concilii, postea transgressores, et contumaces pœnis corporalibus puniant. — 33. Ipsi autem Principes, sive Imperiales, sive alia quacumque Dignitate præfulgeant; et quacumque scientia, doctrina, et Juris utriusque peritia conspicui in Conciliis Generalibus suffragium non habent. — 34. Et hoc fuit observatum in veteri Lege. — 35. Sic etiam invenimus observatum ab exordio Ecclesiæ in Concilio Apostolorum. — 36. Et de facto auctoritas decidendi dubia ad Religionem, et mores spectantia, et functio regendi Ecclesiam, non Laicis, sed solis Episcopis est demandata. — 37. Et hanc demandatam Episcopis auctoritatem, et sibi non concessam cognoverunt, et fassi sunt ipsimet Imperatores; et Constantinus Imperator in Concilio Nicæno. — 38. Item Theodosius junior in Epistola ad Ephesinum Concilium. — 39. Item Basilius Imperator in octava Synodo. — 40. Item alii Imperatores. — 41. Hoc non spectare ad Laicos, sed ad solos Episcopos clare deducitur ex Conciliis Generalibus huc usque celebratis, in quibus Decreta facta esse a solis Episcopis patet ex solis eorum subscriptionibus. — 42. In omnibus enim Conciliis reperimus solos Episcopos subscripsisse, exceptis paucis Generalibus, in quibus etiam Imperator subscripsit, sed alia forma, quam Episcopi; Episcopi enim desuper ut Judices, Imperatores consentiendo subscripserunt. — 43. Immo quibusdam etiam, paucissimis exceptis, ut Florentino, Lateranensi et Tridentino, quibus subscripserunt Abbates, et Generales Ordinum Regularium; nulli alii unquam quamvis optimi, et doctissimi, sunt admissi in Conciliis legitimis ad suffragium decisivum, et consequenter ad definitivam subscriptionem. — 44. Et per hoc supra n. 40. et seq. fuit dictum, quod solum ex privilegio, et consuetudine vocandi sunt Cardinales non Episcopi, Abbates, et Generales Ordinum Regularium ad Generalia Concilia cum suffragio decisivo, etc. — 45. Soli Romano Pontifici competit jus auctoritative præsidendi, vel per se, vel per suos Legatos in Conciliis Generalibus. — 46. Et revera in omnibus huc usque celebratis Conciliis Generalibus semper præsedidit auctoritate Romanus Pontifex, sive per se, sive per suos Legatos. —